

PROP DE VOSALTRES

La Quaresma

Benvolguts diocesans:

El títol tan curt d'aquest comentari descriu un temps del calendari litúrgic molt important per a tots els cristians. No he volgut buscar un circumloqui que expliqui millor el contingut d'aquest període i l'he titulat amb només un substantiu, Quaresma, per a recordar a les comunitats cristianes l'exigència de preparació per la Pasqua i, de pas, comunicar a la resta de la societat que aquest temps perdura entre nosaltres. Perquè he observat que alguns es pregunten si continua existint i si té sentit per a la societat d'avui dia.

Als que som grans, als dubtes actuals sobre la Quaresma, s'afegeixen els records ombrívols de la nostra adolescència, on eren més abundants les prohibicions que les autoritzacions, on s'accentuaven més les afliccions que les alegries, on la felicitat pel seguiment de Jesús s'ocultava rere les mortificacions imposades. I no pot haver-hi contradicció en tot això. Tenim unes obligacions, però també una llibertat que assumeix amb satisfacció i alegria el seu compliment. Les circumstàncies

exterior i el nostre interior mantenen una forta i entranhable vinculació. No s'acaba d'entendre un món sense l'altre. Tots dos es reclamen buscant autenticitat i coherència.

Segurament aquest temps de pandèmia que ens embolcalla amb el dolor, la incertesa i la mort ens impulsa a parlar només de les coses negatives de la vida. Per contra, m'agradaria proposar-vos un canvi en les paraules i en les actituds. Necessitem ara més que mai la proximitat al Déu que ens estima i que ens salva; necessitem recobrar la joia per seguir les orientacions de Jesucrist; necessitem fomentar unes relacions amb els altres repletes de cures i atencions fraternes; necessitem no perdre mai l'esperança en una vida nova.

Avui també és possible mostrar el rostre més amable del nostre Déu, manifestar la satisfacció de la nostra fe i de la nostra caritat, i presentar els aspectes més positius del nostre quefer quotidià. No ens deixem portar pel pessimisme, la indiferència o el desinterès pels problemes actuals. De cap manera pot estar renyida la forma de lluitar

contra l'egoisme, concretat en l'oració, el dejuni i l'almoïna, amb el permanent somriure de sortir a la trobada amb el germà. La responsable seriositat en el compliment d'aquests consells coincideix amb l'alegria i la felicitat en el nostre rostre i en les nostres obres.

A més d'aconsellar les actituds anteriors, vull convidar-vos a llegir el Missatge de Quaresma d'enguany que ha escrit el papa Francesc. L'ha titulat: «**Mireu, estem pujant a Jerusalem...**» (Mt 20, 18). Quaresma: un temps per renovar la fe, l'esperança i la caritat.»

El Missatge del Papa està dirigit a tothom, és molt curt i s'entén molt fàcilment. Conté una brevíssima introducció que acaba amb aquestes paraules: «El dejuni, l'oració i l'almoïna, tal com els presenta Jesús en la seva predicació, són les condicions i l'expressió de la nostra conversió. La via de la pobresa i de la privació (el dejuni), la mirada i els gestos d'amor cap a l'home ferit (l'almoïna) i el diàleg filial amb el Pare (l'oració) ens permeten encarnar una fe sincera, una esperança viva i una caritat operant.»

El Missatge continua amb tres apartats sobre la fe, que ens crida a acollir la Veritat i a ser testimoni, davant de Déu i davant dels nostres germans; sobre l'esperança, com a «aigua viva» que ens permet continuar el nostre camí; i sobre la caritat, viscuda seguint les petjades de Crist, mostrant atenció i compassió per cada persona, que és l'expressió més alta de la nostra fe i la nostra esperança.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Vaticà modifica el ritus del Dimecres de Cendra a causa de la pandèmia

La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments ha modificat el ritus del Dimecres de Cendra adaptant-se a aquest temps de coronavirus.

Segons el document després de l'oració de benedicció de les cendres i després d'aspergir-les, sense dir res, amb l'aigua beneïda, el sacerdot es dirigirà als presents, dient una sola vegada i per a tots els fidels, la fórmula del Missal Romà: «Converteix-

vos i creieu en l'Evangeli», o bé: «Recorda que ets pols i a la pols tornaràs». Després d'això, el sacerdot es netejarà les mans i es posarà la mascareta per protegir el nas i la boca. Posteriorment, imposarà la cendra a les persones que s'acostaran o, si és oportú, s'aproparà als fidels que estiguin de peu, quedant-se en el seu lloc. El sacerdot agafarà la cendra i la deixarà caure sobre el cap de cadascú, sense dir res.

CERCA DE VOSOTROS

La Cuaresma

Queridos diocesanos:

El título tan corto de este comentario describe un tiempo muy importante para todos los cristianos. No he querido buscar un circunloquio que explique mejor el contenido de este período y lo he titulado con un solo sustantivo, Cuaresma, para recordar a las comunidades cristianas la exigencia de preparación para la Pascua y, de paso, comunicar al resto de la sociedad que este tiempo perdura entre nosotros. Porque he observado que algunos se preguntan si continúa existiendo y si tiene sentido para las mentes de hoy.

A las dudas actuales sobre la Cuaresma se suman los recuerdos sombríos de nuestra adolescencia donde abundaban más las prohibiciones que las autorizaciones, donde se acentuaban más las aflicciones que las dichas, donde la felicidad por el seguimiento de Jesús se ocultaba por las mortificaciones impuestas. Y no puede haber contradicción en todo ello. Tenemos unas obligaciones pero también una libertad que asume con satisfacción y alegría su cumplimiento. Las circunstancias exteriores y nuestro interior mantienen una fuerte y entrañable vinculación. No se acaba de entender un mundo sin el otro. Ambos se reclaman buscando autenticidad y coherencia.

Seguramente este tiempo de pandemia que nos envuelve con todo el dolor, la incertidumbre y la muerte es propicio para hablar sólo de lo negativo de la vida. En cambio me gustaría proponer para todos una variación en las palabras y en las actitudes. Necesitamos ahora más que nunca la cercanía al Dios que nos ama y que nos salva; necesitamos recobrar la dicha por seguir las orientaciones de Jesucristo; necesitamos fomentar unas relaciones con los demás repletas de cuidados y atenciones fraternas; necesitamos no perder nunca la esperanza en una vida nueva.

Es posible, también hoy, mostrar el rostro más amable de nuestro Dios, manifestar la satisfacción de nuestra fe y de nuestra caridad, presentar los aspectos más positivos de nuestro quehacer cotidiano. No nos entreguemos al pesimismo, a la indiferencia o al desinterés por los problemas actuales. De ningún modo puede estar reñido el modo de luchar contra el egoísmo, concretado en la oración, el ayuno y la limosna, con la permanente sonrisa del salir al encuentro del hermano. La responsable seriedad en el cumplimiento de estos consejos coincide con la alegría y la felicidad en nuestro rostro y en nuestras obras.

Además de aconsejar las actitudes anteriores, quiero invitar a leer el Mensaje que para la Cuaresma de este año ha escrito el papa Francisco. Lo ha titulado: «**Mirad, estamos subiendo a Jerusalén...**» (Mt 20, 18). **Cuaresma: un tiempo para renovar la fe, la esperanza y la caridad.**

El Mensaje del Papa está dirigido a todos, es muy corto y se entiende con suma facilidad. Contiene una brevísima introducción que termina con estas palabras: «El ayuno, la oración y la limosna, tal como los presenta Jesús en su predicación, son las condiciones y la expresión de nuestra conversión. La vía de la pobreza y de la privación (el ayuno), la mirada y los gestos de amor hacia el hombre herido (la limosna) y el diálogo filial con el Padre (la oración) nos permiten encarnar una fe sincera, una esperanza viva y una caridad operante.»

Prosigue el desarrollo del referido Mensaje con tres apartados sobre la fe, que nos llama a acoger la Verdad y a ser testigos, ante Dios y ante nuestros hermanos; sobre la esperanza como «agua viva» que nos permite continuar nuestro camino; y sobre la caridad, vivida tras las huellas de Cristo, mostrando atención y compasión por cada persona que es la expresión más alta de nuestra fe y nuestra esperanza.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Nou document pel quart de segle del Concili Provincial Tarraconense

El Concili Provincial Tarraconense es va celebrar el 1995 amb una àmplia representació de laics, religiosos i clergat dels bisbats amb seu a Catalunya. Les resolucions aprovades són el punt culminant de la recepció del Vaticà II a Catalunya. Ara, el nou document enllaça amb el programa del papa Francesc recollit, entre altres, en els documents *Evangelii gaudium*, *Laudato si'* i la recent encíclica sobre la fraternitat humana *Fratelli tutti*.

El text té molt present les conseqüències de la pandèmia del coronavirus, que ha accelerat els canvis i obliga a repensar les accions i actituds. Els bisbes afirmen que «la necessària reconstrucció i els nous projectes que s'aniran elaborant ens han de trobar preparats per fer una contribució explícita com a deixebles de l'Evangeli de Jesús en qualsevol dels nivells d'actuació i dels camps d'acció que estiguin al nostre abast. Els cristians no podem inhibir-nos com si no tinguéssim res a dir».

El Concili Provincial Tarraconense es va celebrar el 1995 amb una àmplia representació de laics, religiosos i clergat dels bisbats amb seu a Catalunya. Les resolucions aprovades són el punt culminant de la recepció del Vaticà II a Catalunya. Ara, el nou document enllaça amb el programa del papa Francesc recollit, entre altres, en els documents *Evangelii gaudium*, *Laudato si'* i la recent encíclica sobre la fraternitat humana *Fratelli tutti*.

Esperit, cap on guies les nostres esglésies?, recull les aportacions dels quatre temes en els que es van agrupar les resolucions del Concili Provincial Tarraconense i aprofundeix, especialment, en la centralitat de la Paraula de Déu en la vida de l'Església i en la sol·licitud pels pobres i marginats.

El text signat conjuntament per tots els bisbes de Catalunya es va fer públic coincidint amb l'eucaristia de cloenda del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense (*més informació a la pàgina 3*).

Eucaristia a Sant Joan en honor a sant Raimon de Penyafort

Dins de les festes dedicades a sant Raimon de Penyafort, una trentena d'advocats van assistir a una missa a la parròquia de Sant Joan en honor al seu patró. La cerimònia religiosa fou presidida pel bisbe Salvador Giménez concelebrant amb Mn. Jaume Pons, rector. En l'homília, el Bisbe va pronunciar unes paraules molt encoratjadores al col·lectiu d'advocats que «en l'exercici de la vostra professió la gent pugui veure que sou creients. Esteu envoltats de lleis, articles... però procureu que sempre prevalgui la llei de l'amor de Jesucrist». Aca-

bat l'acte, el grup es va fer una foto al presbiteri com a record de la jornada i van poder parlar breument amb el Bisbe en un to molt amable i distès.

Nomenaments

Monsenyor Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Manel Serradell Adell**, nomenat rector *in solidum* i moderador de l'equip sacerdotal de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu del Pont de Suert, Sant Climent Papa de Vilaller, i les d'Adons, Castellars, Còll, Erill-Castell, Gotarta, Irgo, Llesp, Malpàs, Manyanet, Naens, Perves,

Pinyana, Saraís, Sarroqueta, Sas, Senet, Sentís, Vilaller, Viu de Llevata, i Viuet, amb data de 19.01.21.

- **Mn. Casildo Manuel Rodríguez Bravo**, nomenat rector *in solidum* de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu del Pont de Suert, Sant Climent Papa de Vilaller, i les d'Adons, Castellars, Còll, Erill-Castell, Gotarta, Irgo, Llesp, Malpàs, Manyanet, Naens, Perves, Pinyana, Saraís, Sarroqueta, Sas, Senet, Sentís, Vilaller, Viu de Llevata, i Viuet, amb data de 19.01.21.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui resa mai està sol. De fet, Jesús ens acull en la seva oració, perquè nosaltres puguem resar en Ell i a través d'Ell.

I això és obra de l'Esperit Sant. L'Evangeli ens convida a resar al Pare en el nom de Jesús» (11 de novembre).

@Pontifex: «La generositat que sosté al feble, consola a l'afegit, alleuja els sofriments, retorna la dignitat als privats d'ella, és una condició per a una vida plenament humana» (12 de novembre).

@Pontifex: «La benedicció del Senyor descendeix sobre nosaltres i l'oració aconseguim el seu propòsit quan va acompanyada del servei als pobres» (14 de novembre).

@Pontifex: «Tot tipus d'intolerància fonamentalista danya les relacions entre persones, grups i pobles. Esforcem-nos per a viure i ensenyar el valor del respecte, l'amor capaç d'assumir les diferències, la prioritat de la dignitat humana» (16 de novembre).

Missa d'acció de gràcies pels 25 anys del Concili

La Catedral de Tarragona va acollir el 21 de gener la celebració d'acció de gràcies en el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995, coincidint amb el dia de la seva inauguració.

L'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan Planellas, fou concelebrada pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona; l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; i els bisbes de les diòcesis de Girona, Lleida, Vic, Terrassa i Tortosa, així com altres representants de les diòcesis, preveres, religiosos i religioses, i membres que van participar en el Concili Provincial del 1995, entre d'altres. Malgrat les restriccions del moment present a causa de la pandèmia, la celebració va ser àmpliament seguida a través del web de l'Arquebisbat de Tarragona i de les xarxes socials.

L'arquebisbe Joan, en l'homília, va recordar les paraules dels bisbes predecessors en el Decret de

promulgació on qualificaven el Concili com un «do de Déu» i un «temps de gràcia». «El seu llegat», va subratllar, «summament actual malgrat el temps transcorregut, voldríem que fos rellegit, rebut, interioritzat i explicitat amb una adequada recepció. Volem que el Concili Tarraconense esdevingui una pauta de referència en el nostre present i futur eclesials». També va afegir que «el primer secret per a l'evangelització és la conversió personal i, per aquest camí, la purificació i la vitalització de les institucions i dels serveis eclesials», puntualitzant que aquesta conversió s'escau en el marc d'unes circumstàncies i tradicions, i d'un tarannà específic. El prelat va afirmar que cal cercar el diàleg i apostar per una cultura de la trobada «perquè no es desnaturalitzi la nostra història o es negui aquell sentiment de pertinença autèntic i natural que és la llei divina de tot ésser viu, com afirmava el venerable bisbe de Vic, Josep Torras i Bages». «Trametem, doncs, a les nostres Esglésies, a les diverses instàncies socials i al mateix món de la política aquest esperit», va subratllar.

La Catedral acollirà el 21 de febrer la Festivitat de Lourdes amb aforament limitat

L'Hospitalitat de Lourdes està ultimant els detalls per celebrar a la Catedral de Lleida, el proper 21 de febrer a la tarda, la festivitat del malalt adaptant l'acte a les restriccions per la pandèmia. La festivitat començarà a les 18.30 hores amb el rosari però sense la processó, que es portava a terme els altres anys, per reduir la mobilitat dins del temple. Després, el Dr. Jacint Cabau, delegat de Salut de la diòcesi, pronunciarà unes paraules abans de donar pas

a l'eucaristia presidida pel bisbe Salvador. Tradicionalment, aquest acte congrega centenars de persones a la Catedral però enguany l'aforament serà limitat segons les mesures que estiguin en vigor aquell dia. Des de l'Hospitalitat confien que es pugui celebrar la seva principal festa anual i informarà dels actes previstos així com de les mesures que es portaran a terme mitjançant el canal de WhatsApp (681 157 286) que ja compta amb mig centenar d'inscrits.

REFLEXIONS

Millorar tecnològicament la condició humana? (IV)

Segons René Descartes, l'ésser humà és la resultant de la unió accidental entre la *res cogitans* (la cosa que pensa) i la *res extensa* (la cosa material) o, dit d'una altra manera, en l'ànima i el cos. L'ànima, com explica René Descartes en *Les meditacions metafísiques*, és eterna i immortal, mentre que el cos és mortal i efímer. La descripció que elabora el pare de la filosofia moderna de la realitat corporal és purament mecànica. Aquest punt inspira el transhumanisme contemporani, ja que té també veu en el cos humà un sistema mecànic, una mena d'artefacte molt complex fet de sistemes i d'engrenatges que poden ser coneguts, explicats i, per tant, també modificats, ampliats i alterats, com si es tractés d'un giny fet de peces associades.

En una obra poc coneguda del pensador francès, l'*Òptica* (1634), René Descartes defensa el discurs del millorament humà sobre la base d'un model mecanicista del cos viu. Inscruí aquest projecte de millorament físic dins del marc de la medicina clàssica i dels seus fins explícitament morals.

Una altra font d'inspiració que evoquen els transhumanistes és l'obra d'un altre filòsof francès, el marquès de Condorcet, ferm defensor del progrés continuat de l'espècie humana. És el pensador primer que defensa l'ús de la medicina per eixamplar l'esperança de vida i no solament per guarir malalties i pal·liar dolors. Condorcet és un dels principals defensors de la idea moderna del progrés i expressa la seva confiança en la ciència per emancipar l'home de tots els seus mals. En el seu conegut llibre de filosofia de la història, *Esbós d'una d'història universal*, sosté el lligam entre el progrés científicotècnic i el progrés social de la humanitat, tesi que ha estat àmpliament discutida i, fins i tot, refutada, en la segona meitat del segle XX.

Segons el filòsof materialista francès, Julien Offray La Métrie, una altra de les fonts d'inspiració del transhumanisme francòfon, l'ésser humà no és altra cosa que un animal, una colla de ressorts que s'impulsen uns amb els altres. En la seva coneguda obra, *L'home màquina* (*L'homme machine*) (1778), l'ésser humà és concebut, literalment, com un autòmat. Aquesta tesi està en el substrat del transhumanisme, en el seu ADN. L'ésser humà es redueix a pura materialitat, a un sistema d'òrgans conjugats que li permet desenvolupar les funcions que fa.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià.

17. ■ Dimecres de Cendra [Jl 2, 12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6, 1-6.16-18]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o Servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg. vident

de Lourdes; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sants Nemesi i Potami,

mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Per 3,18-22 / Mc 1,12-15]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo.

Diumenge VI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Jo no busco allò que em convé a mi»

Curació del leprós (2009), de Marko Rupnik. Cripta del santuari de Sant Pius de Pietrelcina (Itàlia)

L'Evangelí d'avui ens narra la guariació d'un leprós, una malaltia molt greu: per una banda, per la naturalesa mateixa d'aquest mal que provoca instintivament el rebuig; després, perquè calia que el leprós visqués separat de tota la seva família; i en tercer lloc, perquè, hom suposava que el leprós, com tot malalt, era també un pecador, un impur. Podem imaginar-nos, doncs, la situació tan dura dels leprosos en el poble d'Israel. Ho explicita clarament la primera lectura: *Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca i han de cridar: «Impur, impur». Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.* Ens podem fer idea del que era patir del mal de lepra.

Però Jesús se salta aquestes normes: *Es presenta a Jesús un leprós s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar».* I Jesús lluny d'apartar-se d'aquest malalt, *compadit, el tocà amb la mà i digué: Sí que ho vull, queda pur. A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur.* Aquesta guarició pot ser mal interpretada; per això *li va recomanar seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pels sacerdots per certificar que quedava pur.* Jesús no vol que tinguin una idea equivocada de la seva missió, però, lògicament, *ell començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu.* Ha tornat a la vida! Ara s'ha reintegrat a la societat; ara pot viure amb la seva família, ja no se sent pecador: com no ho ha de publicar als quatre vents!

Pau també ens demana no pensar en nosaltres mateixos sinó en els altres, com Jesús: *No sigueu mai ocasió d'escàndol ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu. Jo no busco allò que em convé a mi sinó allò que convé als altres perquè se salvin. Seguiu el meu exemple tal com jo segueixo el de Crist.* Això és el que ens escau: no marginar mai ningú, seguir sempre l'exemple de Crist buscant tothora el que convé als altres no a nosaltres, compadint-nos de les febleses dels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.44-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: «Impur, impur!» Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.

No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.»

Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.»

A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se'n anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lev 13,1-2.44-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: «¡Impuro, impuro!». Mientras le dura la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa». / Y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,31-11,1)

Hermanos:

Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.